

[Bouet.]

stemmelse ind under sine overvejelser. Men nu mener altså ministeren, at det er en løsning at lade forsikringsselskaberne udbetale dagpengene i kontakt med direktoratet for ulykkesforsikring. Jeg tillader mig derfor at spørge, om den højtærede minister har undersøgt, om der ikke var nogen mulighed for at lade sygekasserne foretage udbetalingen og have kontrollen. Sygekasserne har dog i forvejen disse medborgere som medlemmer, de findes i deres kartoteker, og umiddelbart synes det naturligt — og det må også have været den højtærede ministers opfattelse i fjor — at lade sygekasserne påtage sig denne opgave. Jeg spørger da: Har man til bunds undersøgt, om ikke dette var en naturlig løsning i stedet for at henlægge hele ordningen til et andet forum, forsikringsselskaberne, som jo vil få forøgede udgifter herved. Man kan vel også sige, at administrationen formentlig vil blive dyrere, end hvis den lå under sygekasserne. Et stort ulykkesforsikrings-selskab har skønsmæssigt anslået, at der for at administrere denne lov for dets vedkommende skal antages ikke mindre end 100 nye medarbejdere, og det er klart, at dette i høj grad vil påvirke udgifterne til administrationen. Nu må man naturligvis sige, og det vil jeg understrege, at beregningen er skønsmæssig, thi lovforslaget blev jo først fremsat den 11. marts, så der har ikke været megen tid til en mere dybtgående undersøgelse.

Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind på de, man kan vel kalde dem sekundære, bestemmelser i lovforslaget, da det allerede er antydnet, at forslaget skal behandles i et udvalg. Det er jo ikke småpenge, det drejer sig om, hele 20 mill. kr. årligt har ministeren skønsmæssigt anslået udgiften til, men det er måske højst sandsynligt, at dette beløb ikke strækker til, og det vil derfor være ganske naturligt, at man i et udvalg ser nærmere på beløbet. Der er jo ingen tvivl om, at det for mange mindre arbejdsgivere vil blive en stor belastning. Nu vil forholdet vel blive det, at man vil indkalkulere disse udgifter, denne forøgede præmiebetaling, i priserne, d. v. s. vi får atter en prisstigning og hele svikmøllen i gang. Derfor vil det som sagt være naturligt, at vi ser lidt nærmere på spørgsmålet.

Der rejser sig også andre spørgsmål. Såvidt jeg husker, er der afsluttet en overenskomst mellem De samvirkende Fagforbund og arbejdsgiverforeningen, hvorefter arbejdsgiverne betaler et beløb af 4 kr. 50 øre om dagen i 13 uger fra 3. dagen efter

ulykkestilfældet, og vi ved også, at der er arbejdsgivere, som tegner større forsikring. Spørgsmålet er da, hvordan dette skal ordnes. Skal de, der kommer til skade, både have de 4 kr. 50 øre og den dagpengeydelse, som ifølge loven tilfalder dem, eller hvorledes skal dette forhold ordnes?

Ifølge bemærkningerne er udgifterne anslået skønsmæssigt efter oplysninger fra Sverige, og det ville måske ikke være uden betydning for et kommende udvalg, om man fik dette materiale overladt, så at man også kunne se nærmere på de erfaringer, man har gjort der.

Iøvrigt stiller mit parti sig velvilligt til en fornuftig løsning af dette spørgsmål, der betyder så meget for de medborgere, som rammes af et ulykkestilfælde, og jeg kan på partiets vegne tilsi, at vi i et udvalg vil se velvilligt på en løsning af spørgsmålet. Om det så bliver på samme måde som her foreslået, kan jeg ikke på dette tidspunkt udtale mig om.

Gudiksen: Da vi havde ulykkesforsikringsloven til revision i fjor her i tinget, blev 13 ugers bestemmelsen også omtalt, men såvidt jeg forstod, var den højtærede socialminister dengang indstillet på ikke at tage dette spørgsmål op, fordi det af administrative grunde skulle undersøges nærmere; således forstod jeg det i alt fald. Jeg hørte nok, at det ærede medlem hr. Bouet nu gav en lidt anden begrundelse. Spørgsmålet kunne jo løses gennem sygekasserne, men jeg vil dog mene, at det er rigtigt, som socialministeren her har gjort, at søge at løse det gennem ulykkesforsikringen.

Jeg kan sige på mit partis vegne, at vi vil være med til en velvillig behandling af lovforslaget, og vi ønsker også en udvalgsbehandling, idet der er en hel del spørgsmål, der trænger sig på, og som vi skal have svar på, men iøvrigt stiller vi os velvilligt til en løsning af spørgsmålet.

De frivilligt forsikrede bliver jo stillet frit med hensyn til, om de ønsker ordningen med de 7 dage eller 13 uger. Jeg har ladet mig fortælle, at 80 pct. af landbrugerne skulle komme ind under den bestemmelse — jeg ved ikke, om det er rigtigt.

Der har i det sidste års tid i forsikringsblade været rejst en del kritik over, at de små invaliditeter blev erstattet for dyrt og de store for lavt. Jeg kan henvise til nogle artikler i forsikringsbladene, som kontorchef Skriver Svendsen i Mejeriernes og Landbrugets Ulykkesforsikring har skrevet. Der er vist noget rigtigt i betragtningen, og